

СТАРА ПІСНЯ

У хвилю задуми стає перед мною
Те сковане людське нужденне життє,
Стає могилов темною живою
І важким стогнанням серце моє рве.
І холод смертельного болю й розпуки
Стиска моє серце, затемнює світ;
Безсильні, безрадні опадують руки,
Життя зав'ядає, мов в студені цвіт.
Усюди, усюди, де око лиш гляне,
Де звернеться вухо, все чути одну
Відвічну пісню: Ой життя погане!
А як би направить, ніяк не збагну!
Учені говорять: «Давно ми се знаєм
І знаємо навіть причини біди,
Ба навіть віддавна працюєм, стараєм,
Щоби кінець лиху зробити! Зажди!
Невдовзі побачиш сам чорне на білім,
Облічене цифрами все до цяти, –
Будущого пільму ми світлом розвієм.
Всім буде вигідно та весело йти!»
А прості говорять, – ні, прості нічого
Не кажуть, мов мови немає у них, –
Лиш стогонів много і сліз гірких много,
Зневір [и] та смертей і болів страшних.
Вони навіть, бідні, ніколи не визнають
Про вас, щирі душі, що стелите путь
Новим поколінням, – стогнучи вмирають,
До царства будущего, знать, не ввійдуть!
Хоч радують душу знання та науки,

Та тяжко ж то бачить голодне дитя,

Чуть сотень стогнання і тисячів муки

Та пісню відвічну про горе життя.

Написано д[ня] 19 цвітня 1878, досі не друковано.